

havde et frit Skjøn, er det, at vi ikke ere i Stand til at opstille et bestemt Aar, thi vi maa være varsome dermed. Nævne vi et bestemt Aar, som jo Enkelte kunne have i Tanken, saa kunde man senere komme og sige til os, at nu havde de naaet denne Alder; i den Henseende havde vi et frit Skjøn ikke alene for denne Rigsdag, men ogsaa for kommende Rigsdage. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om, hvad jeg veed for vist, hvorvidt man er berettiget til at henvende sig til Rigsdagen og Regeringen inden man er kommen til Shelsaar og Alder; jeg antager ikke, at der er noget Lovbud der forbyder det, men jeg antager, at i et saadant Tilfælde ville disse yngre Personer søge Udvæks Hjælp. Men i ethvert Tilfælde maa de selv skrive Ansøgningen, og alene dette vilde være et ikke ringe Hjælpe middel for Udvalget og Rigsdagen til Bedømmelsen af, hvorvidt Indfødsret skulde meddeles. Endelig skal jeg udtale min Beklagelse over, at det er et Spørgsmaal om Grundsætninger, som her for første Gang skal anvendes ved en Leilighed som denne; thi jeg er overbevist om, at hvis Omstændighederne ikke havde været, som de ere, vilde Sagen have stillet sig en hel Del anderledes. Lader os antage, at en eller maaste mange af de Hundreder af de Familier, som ere udvandrede til Amerika, og som ikke have kunnet bjerge sig derovre, komme tilbage. Da Faderen udvandrede, var han 20 Aar — jeg nævner dette Tal, fordi det er det samme, som her er Tale om — han opholdt sig derovre i nogle og 20 Aar, og naar han da kommer tilbage og strax begjærer Indfødsret for sine Børn, saa spørger jeg, om det ikke er meget naturligt, at Rigsdagen siger: Nei, her er ikke tilstrækkelig Sikkerhed, lader os vente, og, hvis ikke Noget stiller sig derimod, ville vi med Glæde bevilge Indfødsretten.

Sagd: Det er blot en mørk Plet, som den ærede sidste Laler har fundet, hvorover jeg vilde kaste et ganske lille Lys; men det er rigtig nok vanskeligt at kaste Lys over alle de mørke Pletter i et Liv paa 40 Aar. Vi have ikke nogen Levnetsbeskrivelse, der kan jo heller ikke foreligge Noget konstateret om hvert Affnit af et saadant Mennekeliv, og dette har man jo heller ikke fordret for Nogensombelst. Naar nemlig den ærede Ordfører siger, at man ikke veed, hvorledes Faderen stillede sig i 1864, skal jeg gjøre ham opmærksom paa, at Bigen er mellem 9 og 10 Aar gammel og er født 1864 i Italien; deraf synes at foreligge en Antydning i den Retning, som den ærede Ordfører vilde have. Videre kan jeg ikke meddele, da det ikke er faldet mig eller nogen Anden ind at søge disse Oplysninger. Naar den ærede Ordfører udtalte sig om en dansk Familie i Amerika, der havde opholdt sig en Snes Aar der, men paa Grund af ugunstige Konjunkturer vendte tilbage til Fædrelandet, og

udtalte Lov om, hvorvidt Rigsdagen vilde meddele en saadan Families Børn Indfødsret, saa vil jeg sige, at der ikke kan være Lov om, at den vilde gjøre det, især naar det var en Dagleierfamilie; jeg tror ikke, at noget Medlem vilde stemme imod det.

J. N. Hansen: Da denne Sag var til 2den Behandling, undlod jeg at stemme over det Spørgsmaal, der nu ligger for, og jeg har tænkt at ville gjøre det Samme idag. Jeg vilde saaledes ikke have taget Ordet, naar der ikke fra den høje Indenrigsministers Side var kommen en meget stærk Bebreidelse mod det danske Folkething for den Afstemning, der forefaldt ved 2den Behandling; men dette forekommer mig at være noget for stærkt, saa at jeg ikke ganske kan undlade at forklare, hvorfor jeg undlod at stemme ved Sagens 2den Behandling. Jeg tror, at det danske Folkething, hvor forffjelligt man end ellers kan dømmen om dette Spørgsmaal, dog kan berølige sig overfor den ærede Ministers Bebreidelse i saa Henseende. For det Første er det tidt nok gjort gjældende, at det er et Spørgsmaal, der første Gang ligger for under den frie Forfatning, hvorvidt man skulde give Børn Indfødsret; men hvad der bestemte mig, er i Korthed dette, at disse Børns Fader, som nu paa deres Begne andrager om Indfødsret, har tjent i en anden Magts Armee til samme Tid, som denne Magt førte Krig mod Danmark og lemlestedes Danmark. Det er for mig ikke noget Bevis paa et stærkt dansk Sindelag, at han blev staaende i Krigstjeneste hos en Magt, der førte Krig med os og behandlede os saa ublidt, som vi bleve behandlede ved disse to Stormagters Indfald over os, uden at det er oplyst, at disse Børns Fader udtraadte af den Magts Tjeneste, som behandlede os saaledes. Dette har gjort et saa stærkt Indtryk paa min danske Følelse, at jeg godt kan sympathisere med det danske Folkethings Følelse, at det ikke, naar der første Gang er Spørgsmaal om at give Børn Indfødsret, saa strax vil løbe hen og gjøre det her. Dette fandt jeg mig foranlediget til at sige overfor en saadan Bebreidelse som den, hvormed den ærede Minister kom overfor det danske Folkething.

Indenrigsministeren: Jeg veed ikke, at jeg har bebreidet det danske Folkething Noget; men jeg har ganske sikkert sagt, at det har smertet mig, at det danske Folkething negtede en Mand af dette Navn og denne Slægt Indfødsret for sine Børn. Naar saavel det ærede Medlem, der nu satte sig, som det ærede Medlem for Sore Amts 1ste Valgkreds (Zahle) synes at bebreide mig, at jeg har talt med noget for stærk Følelse i dette Tilfælde, saa siger jeg, at det er netop dette, som jeg bebreidede Udvalget, at det behandlede dette Spørgsmaal for tørt uden Betsyn til